Якось чудового літнього дня пасся в лісі вислюк. Трава була соковита й смачна.

— Як гарно жити на світі! — втішався вухатий і вряди-годи весело качався на галявині.

Отак розкошуючи, заходив вислюк далі та далі в ліс. Нараз під деревом побачив щось руде й волохате.

— Що воно таке? О, та це лев'яча шкура! Звідки вона взялася?

Подивився вислюк, подивився й хотів був простувати далі. Коли це щось спало йому на думку, і він зареготав.

— Ой і втну я штуку! Довго тремтітимуть зі страху і лісова звірина, і люди!

Вислюк хутенько схопив шкуру, нап'яв на себе, припасував голову й ноги та й пішов повагом, як справжній лев.

Незабаром дістався схилу гори, де пастухи пасли отару. Став вислюк поволі вилазити на гору, вдаючи, що не помічає їх.

За мить несамовито завалували собаки й почувся нестямний крик:

— Лев! Лев! Просто на нас іде! Тікаймо! Рятуймося!

І таке там зчинилося! Пастухи з гирлигами в руках налягли на ноги. Собаки й собі дременули, волаючи:

— Лев! Лев! Тікайте!

Барани й вівці жалібно замекали:

— Лев! Лев! Не кидайте нас, зачекайте!

Зачули те інші пастухи та й собі кинулися хто куди, забувши про отари та собак.

Що тільки зчинилося на пасовищі! Світ не бачив такої веремії!

Вислюк дивився на той шарварок і реготав:

— Ну й наробив я шелесту! Хвала лев'ячій шкурі!

Насміявшися досхочу, спустився вислюк у долину й попрямував

до села. На леваді паслися три корови. Одна з них побачила лева й мало не зомліла із жаху. А отямившись, пустилася навтьоки, ревучи:

— Лев! Лев! Тікайте! Рятуйтеся!

Інші дві, перестрашені, кинулися слідом.

— Що сталося? — здивовано спитала коза.— Чого ви біжите, як навіжені?

— Тікай мерщій! За нами женеться лев!

— Біда! — мекнула коза й стрілою помчала до села. Вона перегнала корів і, добігши до околиці, заволала:

— Лев! Здоровенний, страшний! Я сама бачила! Горе тому хто загається! Рятуйтеся! Ховайтеся!

Почув те кінь та й собі пустився чвалом. Почули зайці — аж закуріло за ними. Почула мавпа — чкурнула до лісу.

Вислюк усе бачив і втішався, ступаючи неквапно та гордо.

— Їй-право, добре бути левом... Всі тебе бояться! Ха-ха-ха!

Незабаром вийшов бешкетник на дорогу, що вела до села. Та саме тоді, коли дістався околиці, налетів вітер, шарпнув лев'ячу шкуру та й кинув додолу. І вислюк обернувся на самого себе.

Перша побачила його сорока. Та як не крикне, як не зарегоче!

— Це ж вислюк! Ха-ха-ха! Вислюк, а не лев! Не бійтеся, кози, корови, коні, вертайтеся на пашу! Та й ви, пастухи, даремно втікали! Збирайте отари та вертайтеся на пасовисько. Не лез то — вислюк! Він тільки лев'ячу шкуру нап'яв. Он вона лежить, ходіть подивіться, як не вірите.

— Вислюк? — аж підстрибнула з радощів коза.

— Вислюк? — замукали корови й всі разом повернули до левади.

— Вислюк? — замекали вівці.— Ой же ми й бевзі!

— Вислюк? — завалували собаки.— То це через нього ми так осоромилися?

— Вислюк? — розгублено промимрила лисиця.— От бовдур, так налякати! Ну, начувайся ж!

— Вислюк? — засміялися зайці.— А ми так злякалися!

— Віслюк? — вигукнули захекані пастухи й заходилися виламувати тички, бо гирлиги погубили. А виламавши, кинулися на віслюка та й ну його дубасити!

— То тобі величі заманулося? Левом бути захотілося?

— В чужій шкурі довго не походиш!

— А як і походиш, то недовго поцарюєш!

— На тобі ще!

— І ще! І ще!

Так одлупцювали віслюка, що мало духу не вибили.

Ледве живий, дістався він свого хліва, тяжко стогнучи, впав на солому, і полилися йому сльози з очей.

— Коли б то тільки біль — поболить і перестане. А чи минеться лиха слава? Ох, як мені тепер поткнутися звірам на очі! О дурна моя голово, о ганьбо моя!